

L.T. SHEARER

Kissa,
JOKA RATKAISI
KOLME
murhaa

BAZAR

L.T. SHEARER

Kissa,
JOKA RATKAISI
KOLME
murhaa

Suomentanut Pirjo Lintuniemi

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Pirjo Lintuniemi
Englanninkielinen alkuteos *The Cat who Solved Three Murders*
Copyright © L T Shearer 2023

ISBN 978-952-376-924-3

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

1

Prius hidasti pääportilla, ja kuljettaja kääntyi penkillään. Hänen nimensä oli Mo, ja Lulu oletti sen olevan lyhennys Mohammedista. Neljäkymmenen puolivälissä oleva mies oli ollut täydellinen Uber-kuski. Hän oli tarjonnut käsidesiä, minttupastilleja ja pullovetä ennen kuin he olivat lähteneet Oxfordin keskustasta ja kysynyt vielä, mitä musiikkia Lulu haluaisi kuunnella matkan aikana. Mo oli näyttänyt yllättyneeltä, kun Lulu oli astellut paikalle Conrad olkapäällään, mutta jos hänellä oli jotain kilpikonnakuvioisen kissan autoon tuloa vastaan, hän oli pitänyt mölyt mahassaan. Conrad seiso i istuimella Lulun vieressä etutassut ikkunalasilla ja kurkisteli kaukaisuudessa hämmöttävää taloa. Lulu näki Conradin heijastuksen ikkunas- sa. Conradin pään oikea puoli oli pääasiassa musta, nenän ja suun ympärillä oli valkoinen laikku, ja vasemmalla puo- lella oli ruskeaa ja valkoista.

”Tämäkö se on?” Mo kysyi. ”Näyttää ihan hotellilta.”

”Niin tosiaan näyttää.”

”Sanoit, että osoitteessa olisi asuintalo, mutta tänne navigaattori minut toi.”

”Sitten sen täytyy olla tämä”, Lulu totesi.

”Toisinaan navigaattori on väärässä.”

Pihatien alussa oli musta avonainen takorautaportti, jonka molemmat puoliskot olivat yli kolme ja puoli metriä korkeita. Portin kummallakin puolella oli säiden kuluttama, kivinen koristetorni, joka oli kiinni kaksi ja puoli metriä korkeassa kivimuurissa. Soralla päällystetty tie halkoi parin hehtaarin laajuista, huolellisesti hoidettua nurmikkoa ja johti Yrjöjen aikaiseen kartanoon, jossa oli neljä jykevää savupiippuryhmää. Pihassa oli monta henkilö- ja paketti-autoa, ja Mo oli oikeassa: talo tosiaan näytti hotellilta.

Conrad kääntyi katsomaan Lulua. ”Miau!” se sanoi ja katsoi merkitsevästi oikeanpuoleista pikkutornia. Kiveen oli kiinnitetty messinkikyltti, jossa luki: HEPWORTH HOUSE.

”Tämä se on”, Lulu sanoi varmasti.

”Onko tuo siis asuintalo?” Mo irrotti molemmat kätensä ohjauspyörältä ja levitti kämmeniään. ”Yhden perheen koti?”

”Ystävilläni ei ole lapsia”, Lulu selitti.

”Asuuko täällä vain kaksi ihmistä?” Mo pudisti päätään. ”Uskomatonta. Heidän täytyy olla todella rikkaita.”

”Luulen, että nyt he ovatkin”, Lulu sanoi.

Mo laski kätensä takaisin ratille, kurvasi Priuksen pihatielle ja ajoi hitaasti taloa kohti itseksensä mutisten. Lulu ymmärsi miehen hämmästyksen. Talon oli henkeäsalpaavan kaunis ja niin iso, että sitä oli tosiaan vaikea mieltää vain kahden ihmisen kodiksi. Se oli aivan erilainen kuin Julia ja Bernard Grenvillen edellinen asuminen, joka oli ollut pieni rivitaloasunto Oxfordin köyhälistöalueella. Talon oli ollut

ihan mukiinmenevä, mutta alue, jolla se sijaitsi, oli kaupungin rikostilastojen kärkipäässä, ja päivällisaikaan ainakin puolenkymmenen auton murtohälytin alkoi hälyttää. Siitä oli kuitenkin kuusi vuotta; niihin aikoihin Bernard oli pitänyt jotenkuten toimeentulevaa antiikkikauppaa ja Julia työskennellyt laboratoriossa tutkijana. Sen jälkeen asiat olivat kääntyneet selvästi parempaan suuntaan.

Lulu ja Julia olivat olleet hyviä ystäviä yli kolmekymmentä vuotta. Heidän tiensä olivat kohdanneet ensimmäisen kerran, kun Julia oli ollut rikospaikkatutkija ja Lulu partioinut katuja järjestysohjeina Stoke Newingtonissa. Ystävyys oli kestänyt, vaikka Julia ja hänen miehensä olivat muuttaneet Lontoosta Oxfordiin. Kutsu Bernardin kuusikymmentävuotispäiville oli tullut täytenä yllätyksenä, mutta Lulu oli ottanut sen innolla vastaan. Hänellä ei ollut mitään pakkottavaa tekemistä, ja hän vaihtaisi mielellään kuulumisia pariskunnan kanssa. Julia oli maininnut, että he olivat saaneet vähän rahaa nyt, kun hänen yrityksensä oli listautumassa pörssiin. ”Vähän rahaa” oli kuitenkin ilmiselvästi jokseenkin lievä ilmaus.

Mo pysäytti Priuksen hohtavan valkoisen Bentleyyn viereen. ”Mukavaa päivää”, hän toivotti. Hän katsoi Bentleytä ja huokaisi. ”Tuossa vasta on mahtava auto.”

”Eikö olekin?” Lulu myönsi. Viimeksi kun hän oli nähnyt Bernardin ja Julian, heillä oli ollut kolme vuotta vanha Ford Fiesta. Hän avasi oven, ja Conrad hyppäsi penkiltä maahan. Lulu nousi autosta, nosti Conradin syliinsä ja sulki oven. Mo loi Bentleyhyn vielä toisen kadehtivan katseen ennen kuin ajoi pois.

Lulu piteli Conradia niin, että kissa pääsi kipuamaan hänen olkapäilleen ja asettumaan hänen niskansa ympärille. ”Talo on uskomaton”, katti sanoi. Conrad ei ollut pukahtanut sanaakaan Oxfordin keskustasta käynnistyneen kaksikymmentäminuuttisen ajomatkan aikana. Lulu oli ainoa ihminen, jolle se puhui. Kissa ei ikinä sanonut muuta kuin miau, kun paikalla oli joku muu. Lulu oli hyväksynyt sen, että Conrad osasi puhua, mutta toisinaan hän epäili vieläkin näkevänsä unta, josta heräisi jonain päivänä. Kissat eivät selvästikään puhuneet. Se oli selkeä tosiasia. Paitsi että Conrad puhui. Se oli poikkeuksellinen kissa, ehkä ainoa laatuaan. Se oli kolmivärinen kolli. Usein sellaista väritystä kutsuttiin kilpikonnakuvioksi, mutta Lulu ei pitänyt nimityksestä, koska Conrad ei muistuttanut kilpikonnaa millään tavalla. Useimmat kolmiväriset kissat olivat narttuja, mutta Conrad oli todellakin poikkeuksellinen. Monella tapaa.

”En odottanut aivan tällaista”, Lulu sanoi. Hän katsoi heidän vasemmalle puolelleen riviin pysäköityjä autoja. Yksi oli Thames Valleyn poliisin tunnuksilla varustettu Mercedes Sprinter -pakettiauto ja toinen tunnukseton, sininen Ford Mondeo, jonka hän tunnisti välittömästi myös poliisin ajoneuvoksi. Lisäksi rivissä oli valkoinen BMW, sininen Range Rover ja harmaa Volvo, kaksi ensimmäistä alle vuoden vanhoja.

”Sanoit, että he ovat tutkijoita.”

”Julia oli. Hän opiskeli yliopistossa oikeuslääketiedettä, mutta väitteli sitten tohtoriksi virologiasta. Hänen miehensä on taidekauppias. Tai oikeastaan antiikkikauppias.

Nykyään hän auttaa kyllä pääosin Juliaa yrityksen johtamisessa.”

”Mitä se nyt tekikään? Se yritys.”

”Julia selitti sen kyllä, mutta en oikein pysynyt kärkyillä. Se liittyy jotenkin rokotteisiin, mutta heidän tekniikoitaan voidaan hyödyntää laajemminkin erinäisten sairauksien hoidossa.” Lulu nosti kättään ja rapsutti Conradia leuan alta, ja Conrad kehräsi. ”Pyydän Juliaa selittämään uudestaan, niin kuulet sen suoraan hevosen suusta.”

”En ole koskaan ymmärtänyt tuota sanontaa. Hevoset eivät puhu. Oletko koskaan kuullut hevosen puhuvan? Et. Miksei siis sanota esimerkiksi ’suoraan kissan suusta?’”

”No, jos tarkkoja ollaan, kissatkaan eivät yleensä puhu.”

”Totta. Olen erityinen.” Conrad kurtisti nenäänsä.

”Sanoisin ainutlaatuinen.”

Lulu käveli pääovelle. Keskellä sitä oli iso, leijonanpäänmuotoinen messinkikolkutin, mutta seinässä oven oikealla puolella oli messinginvärinen ovikello. Lulu painoi sitä, mutta talon sisältä ei kuulunut mitään. ”Luuletko, että tämä toimii?” hän kysyi.

”Vaikea sanoa”, Conrad vastasi. ”Ehkä sisäkön täytyy etsiä apulaishovimestari ja apulaishovimestarin hovimestari, ja sitten hovimestarin pitää kiiruhtaa pääovelle.”

Lulu nauroi. ”Talo on tosiaan iso.”

”Se on suunnaton”, Conrad totesi. ”Se on kartano.”

He kuulivat askelia, sitten kahvaa käännettiin ja ovi avautui. Lulu oli puolittain odottanut, että ovella seisoi livreepukuinen hovimestari, mutta hän yllättyi iloisesti

nähdessään Julian. Tällä oli sievä, sininen puuvillamekko, ja vaaleat hiukset oli sidottu poninhännälle. Jos mahdollista Julian hiukset olivat vieläkin heleämmän vaaleat kuin viimeksi, kun Lulu oli ystävänsä nähnyt. Lulu oli jo vuosia sitten lakannut värjäämästä hiuksiaan ja hyväksynyt harmautensa. Hänen kampaajansa sanoi hänen hiuksiaan aina kohteliaasti platinanvaaleiksi.

Julian kasvot sulivat sädehtivään hymyyn. ”Lulu, hyvän aika, olet täällä.”

”Niin, aivan. Tehän kutsuite minut, muistat kai?”

Julia kurtisti kulmiaan. ”Ja sinulla on kissa hartioillasi.”

”Niin on.”

”Ei, sinulla on kissa hartioillasi. Miksi sinulla on kissa hartioillasi?”

”Tässä on Conrad”, Lulu esitteli.

Julia nauroi. ”Onko hän seuralaisesi?”

”Todellakin.”

”Miau”, Conrad naukaisi.

”Jestas sentään, Conradhan puhuu.”

”Aivan”, Lulu totesi. ”Niin tekee.”

Conrad hyppäsi Lulun olkapäiltä ja laskeutui kynnykselle pehmeästi tömähtäen.

Julia katsoi Lulun olkapään yli. ”Missä autosi on?”

”Tulimme Uberilla.”

”Lontoosta?”

”Oxfordista. Sinne tulimme *Huvipurrella*.”

”*Huvipurrella*?”

”Kanavaveneelläni.”

”Purjehditko Maida Valesta Oxfordiin?”

”Kanavaveneellä pikemminkin ajetaan kuin purjehditaan, mutta kyllä.”

”Mutta eivätkö ne kulje kahdeksan kilometriä tunnissa tai jotain sinnepäin?”

”Noin viidestä kuuteen kilometriä, melko lailla kävelyvauhtia.”

Julian otsa rypistyi. ”Kuinka kauan matka oikein kesti?”

”No, me emme pitäneet kiirettä, joten kahdeksan päivää.” Lulu heilautti kättään Sprinterin suuntaan. ”Miksi poliisi on täällä?”

”Olen niin iloinen, että sinä tulit, Lulu”, Julia sanoi astahtaessaan eteenpäin ja halatessaan Lulua. Hän suikkasi Lululle ilmasuukon molemmille poskille ja rutisti tätä sitten taas. ”Eilen tapahtui jotain aivan kamalaa.”

”Mitä? Mitä on tapahtunut?”

Julia kietaisi toisen käsivartensa Lulun ympärille ja ohjasi hänet sisälle. ”Keitän sinulle kupillisen teetä ja kerromme kaiken”, hän lupasi.

He astelivat kahden kerroksen korkuiseen aulaan, josta nousivat kahdet marmoriporaat seuraavaan kerrokseen. Poraat kohosivat kummaltakin puolelta kattokruunua, joka oli varmasti neljä ja puoli metriä korkea ja koostui tuhansista lasinpalasista. Se näytti aivan kristalliselta vesiputoukselta ja sädehti, kun Lulu katsoi sitä.

”Tätä tietä”, Julia sanoi ohjaten Lulun vasemmalla olevaan käytävään. Seinillä oli modernia taidetta, isoja tauluja, joissa oli maaliroiskeita. Käytävästä johti ovia molemmille puolille. Keittiö oli käytävän päässä. Se oli huippunykyaikainen hohtavan valkoisine marmoreineen ja rosterisine

kodinkoneineen. Jättimäistä, valkotammista saareketta ympäröi kuusi kromista baarijakkaraa, joissa oli nahkaistuin, ja saarekkeen yllä roikkui sarja kuparipannuja.

”Voi, miten ihana”, Lulu kehui.

”Ihanko totta? Minusta tämä näyttää hotellin keittiöltä, jossa ollaan valmiina valmistamaan kaksikymmentä englantilaista aamiaista hetken varoitusajalla. Bernard on perheen kokki. Minä osaan häidin tuskin keittää kananmunan.”

”Missä Bernard on?”

”Siinäpä se, Lulu. Kuule, minun ei itse asiassa tee mieli teetä. Mitä sanoisit samppanjasta?”

”Samppanjasta?”

Julia avasi ison jääkaapin toisen puolen, ja sieltä paljastui puolenkymmentä samppanjapulloa. ”Minulle tosiaan kelpaisi lasillinen, ja sinun tapaamisesi pitkästä ajasta olisi täydellinen syy sille. Tuoretta appelsiinimehuakin löytyy, jos haluat Buck’s Fizzin.”

”En pane koskaan pahakseni, jos löytyy syy kilistellä”, Lulu sanoi.

”Loistavaa.” Julia nosti samppanjapullon saarekkeelle. Sitten hän otti jääkaapista appelsiinimehukannun ja antoi sen Lululle. ”Ota sinä tämä, niin mennään viherhuoneeseen. Entä Conrad? Mitä hän juo?”

”Vettä mieluiten”, Lulu vastasi.

”Hanavettä?”

”Miau!” Conrad naukaisi ja katsoi Juliaa kirkkaanvihreillä silmillään.

”Tulkitsen tuon ehdottomaksi eiksi”, Julia sanoi.

”Conrad pitää Evianista.”

”No, niinpä tietysti”, Julia tokaisi. Hän otti jääkaapista Evian-pullon ja antoi sen Lululle. ”Tuonne”, hän sanoi nyökäyttäen päätään kahden kookkaaseen viherhuoneeseen johtavan liukuoven suuntaan. Hän otti kaksi pikaria ja lasikipon ja nappasi lopuksi samppanjanpullon seuratakseen Lulua ovista sisään.

Viherhuoneesta avautui näkymä suunnattomille tiluksille, joihin kuului pieni järvi, puinen huvimaja ja monta kasvihuonetta sekä ulkorakennusta. Kauempana siinsi metsikkö. ”Kerrassaan hurmaavaa, Julia”, Lulu kehui näköalaa ihastellen. ”Kotinne on kuin herraskartano.”

”Ei tämä ole vielä koti”, Julia sanoi. ”Mutta lähestymme sitä.” Katossa pyöri kaksi isoa, puulapaista tuuletinta. Pyöreän, lasilevyisen rottinkipöydän ympärillä oli kolme rottinkisohvaa, joissa oli turhankin kookkaita, kukkakuvioisia tyynyjä. Laskettuaan pikarit, kipun ja samppanjan pöydälle Julia istahti huokaisten.

Lulukin laski appelsiinimehun ja Evian-pullon kädestään ja istuutui Julian viereen. Bernardilla ei selvästikään ollut kaikki kunnossa, mutta olisi mitä ilmeisimmin viisainta antaa Julian kertoa siitä omaan tahtiinsa. Lulu oli ollut entisessä elämässään poliisi ja suorittanut enemmän kuin osansa kuulusteluja. Toisinaan oli parasta olla vain vaiti ja odottaa, että toinen henkilö rikkoisi hiljaisuuden.

Julia korkkasi samppanjan niin taitavasti, että se oli hänelle näköjään tuttua puuhaa. Hän kaatoi juomaa kahteen pikariin ja lisäsi niihin sitten appelsiinituoremehua sillä välin, kun Lulu avasi Evian-pullon ja lorautti vettä

lasikippoon. Sitten Lulu nosti kipun Conradin eteen, ja Conrad alkoi latkia vettä.

Julia ojensi Buck's Fizz -pikarin Lululle. ”On aivan ihanaa tavata sinut taas”, Julia sanoi. He kilistivät lasejaan ja siemaisivat niistä. Conrad käpertyi Lulun jalkoihin ja painoi päänsä tassujen päälle. ”Kuinka kauan siitä onkaan?”

Lulu pakottautui hymyilemään. ”Näimme kai viimeksi Simonin hautajaisissa.” Lulun aviomies oli kuollut, ja pian sen jälkeen Lulu oli muuttanut *Huvipurteen*. Uusi alku.

”Voi sentään, aivan. Olen pahoillani, että annoin ajan kuluu. Meillä oli vain niin kiirettä yhtiön kanssa. Meillä ei todellakaan ollut yhtä ainoaa vapaapäivää viime vuonna.” Julia siemaisi juomaansa ja katsoi sitten puutarhaan. Hän valmistautui selvästi kertomaan jotakin, joten Lulu pysyi vaiti. Julia huokaisi. ”Eilen tapahtui jotain kamalaa, Lulu. Olen yhä järkyttynyt. Täällä kävi varkaita. Joitakin tauluja varastettiin ja yksi mies tapettiin. Bernard loukkaantui. Hän on parhaillaan vuoteessa.”

”Julia! Mikset sanonut mitään?”

Julia hymyili surumielisesti. ”Sanon nyt. Eihän olisi ollut oikein töräyttää asiaa ennen kuin olet ylittänyt kynnyksen.”

”Onko Bernard kunnossa?”

”Lääkärin mukaan hän toipuu kyllä. Hänet kuvattiin eilen ja hänen käskettiin levätä, mutta mitään pysyvää vammaa ei ole.”

Lulu painoi käden suulleen. ”Voi, Julia, sehän on kamalaa. Miksette peruneet huomisia juhlia? Kaikki olisivat ymmärtäneet.”

”Juttelimme siitä kyllä, mutta hyökkäys oli niin hirveä, ettemme halunneet sen tarvelevän Bernardin syntymäpäivää. Jos annamme tapauksen vaikuttaa itseemme nyt, se vaikuttaa meihin aina. Bernardin syntymäpäivä muistuttaisi meitä alati siitä, että talossamme tapettiin joku – päivä olisi pilalla. Nyt me vain lukitsemme kyseisen huoneen, järjestämme juhlat, tuomme uutta elämää taloon ja jatkamme eteenpäin.”

”Niin kai.”

”Ei mitään ’kai’, Lulu. Se oli kamalaa, mutta emme voi antaa sen hallita tekemisiämme. Sitä paitsi juhliin on kutsuttu paljon vip-vieraita, jotka ovat tekemisissä yrityksen kanssa. Emme halua sekoittaa asioita perumalla juhlat näin lyhyellä varoitusaajalla.”

”Sopiiko se poliisillekin? Kaikki juhlavieraat sotkemas-rikospaikkaa?”

Julia virnisti. ”He eivät ilahtuneet ollenkaan, mutta Bernard kuuluu paikallisiin rotareihin, kuten apulaispoliisipäällikkökin, ja hän soitti tälle ja selitti kaiken. Bernardin ystävä nopeutti rikospaikkatutkintaa, ja sen pitäisi valmistua iltaan mennessä.”

Lulu nyökkäsi ja siemaisi sitten juomaansa. ”Saisinko nähdä huoneen, missä se tapahtui?”

Julia nauroi. ”Et taida tosiaan ikinä päästä eroon siitä, että olit poliisi.”

Lulu hymyili. ”En näköjään. Tutkitaanko huonetta yhä rikospaikkana?”

”Valitettavasti. Tänne tullut oikein mukava rikostutkija arveli, että saisimme huoneen takaisin tänään iltapäivällä,

mutta jos haluat kurkistaa sinne, voin näyttää huoneen ikkunan takaa.”

”Ei tarvitse.”

”Olet niin hauska, Lulu. Tiedän, että palat halusta nuuskia. Se on sinulle luonteenomaista, etkä voi sille mitään.”

Lulu nauroi. ”Olen pahoillani, tunnet minut liiankin hyvin.”

Julia laski lasin kädestään ja nousi seisomaan. ”Tule.” Hän katsoi lasia ja hymyili. ”Tarkemmin ajatellen otan tämän mukaani.” Hän tarttui taas pikariinsa.

Lulu katsoi Conradia. ”Tulehan”, hän kehotti. ”Lähdetään kävelyille.”

Conrad nousi jaloilleen, venytteli ja ponkaisi sohvalle. Se maukaksi ja hyppäsi sitten Lulun olkapäille. Lulu nousi varovasti seisomaan, ja Conrad haki tasapainoisen asennon ennen kuin asettui paikalleen.

”Tuo on uskomatonta”, Julia huomautti. ”Vaatiko se paljon harjoittelua?”

”Pääsin jyvälle aika pian”, Lulu vastasi.

”Ei, tarkoitin...” Julia nauroi tajutessaan Lulun vitsailleen. ”Selvä. Menin täysillä halpaan.”

Julia avasi liukuoven ja astahti laatoitetulle polulle. Hän kääntyi oikealle, ja Lulu seurasi häntä. ”Kuinka monta hehtaaria teillä täällä on?” Lulu kysyi katsellessaan puutarhaa.

”Kivimuurin rajaama alue on noin kaksi hehtaaria, mutta omistamme monta ympäröivää peltoa. Ne ovat vuokralla paikallisilla maanviljelijöillä.”

”Miten pidätte kaikkea kunnossa?”

”Vuokrapuutarhurit tekevät kaiken raskaan työn, vaikka Bernard uhkaakin hankkia päältä ajettavan ruohonleikkurin.”

Heidän edessään kohosi remontoitu, kivistä tehty lato, jonka kattolaatat oli uusittu. ”Tästä tulee Bernardin studio, kun hän alkaa vihdoinkin taas maalata.”

”Muistaakseni hän oli todella taitava taiteilija.”

”Mennyt aikamuoto on paikallaan”, Julia totesi. ”Siitä on kaksikymmentäviisi vuotta, kun hän viimeksi tarttui siveltimeen. Hän ei ikinä tienannut sillä mitään. Mutta jos kaikki menee suunnitelmien mukaan, hänellä on taas aikaa maalata, ja tuonne hän silloin sulkeutuu.”

Julia kääntyi kulmasta ja johdatti Lulua kohti isoa terrassia, jonka jokaisessa kulmassa oli jättimäinen kiviurna. Maatasosta korotetulle terassille johtivat portaat kolmelta sivulta. Kauempana näkyi metsikkö, ja Lulu erotti siellä liikettä. Hän varjosti silmiä kädellään ja tajusi, että puiden seassa liikehti puolenkymmentä virkapukuista poliisia. ”Julia, mitä tuolla tapahtuu?” hän kysyi metsää osoittaen.

Julia kääntyi katsomaan. ”Ahaa, poliisit tutkivat metsää. Varkaat menivät sinne. Kai poliisit etsivät johtolankoja.”

Julia nousi portaat, ja Lulu seurasi perässä. Isoissa, koristeellisissa keramiikkaruukuissa kasvoi puita, jotka oli leikattu eläinten muotoon. Terassilla oli istuva koira, delfiini, leijona ja jonkinlainen lintu. Rakennusta lähinnä olevien urnien välillä oli poliisin sinivalkoinen rikospaikkanauha. Sen oli selvästi tarkoitus estää ketään kulke-
masta terassille johtavista lasiovista.

”Tuolla on työhuone”, Julia sanoi. ”Bernard ja minä työskentelemme molemmat siellä. Se on yksi lempihuoneistamme tässä talossa. Jää tosin nähtäväksi, onko se sitä vielä tämän jälkeen.” Hän hymyili ilottomasti.

Lulu asteli poliisiin sulkunauhan luo. Yksi ikkunaruuutu oli rikottu. Hän kurkisti reiästä huoneeseen. Se oli hyvin iso, ja sinne johtavat kaksi ovea nähdessään hän tajusi, että tila oli aikaisemmin koostunut kahdesta huoneesta. Nyt sen kummassakin päässä oli työpöytä. Oikeanpuolimmainen oli lasia ja kromia, ja sillä oli kaksi isoa Applen näyttöä. Toinen taas oli vanha tammipöytä, joka näytti aivan siltä kuin se olisi saattanut olla joskus Napoleonin aikaisen kenraalin komentokeskuksessa.

Conrad hyppäsi Lulun olkapäiltä ja laskeutui kivi-laatoille lähes äänettömästi.

”Tästäkö he siis pääsivät sisään?” Lulu kysyi.

”Ilmeisesti. Ja he poistuivat samaa tietä.” Julia heilautti samppanjalasiaan metsikköön päin. ”Heidän on täytynyt juosta nurmikon poikki puiden siimekseen.”

”Mitä metsikön takana on?”

”Pelto. Perunapello. Ja sen takana on Featherdownin tila. Vanha herra Reynolds hoitaa sitä. Peltomme on hänellä vuokralla. En muista, mitä hän maksaa, mutta vuokraan sisältyy niin paljon perunoita kuin jaksamme syödä.”

Lulu katsoi taas työhuoneeseen. ”Vahinkoa ei näytä juuri tulleen.”

”Ei niin, vain vähän verta lattialla.”

”Entä mies, joka kuoli. Kuka hän oli?”

”Vakuutusvirkailija, joka oli sopimassa vakuutusehdoista Bernardin kanssa. Varkaat rikkoivat ikkunan päästäkseen sisään ja kävivät Bernardin ja vakuutusmiehen kimppuun, ja sitten he pakenivat maalaukset mukanaan.”

”Olitko sinä silloin täällä paikalla?”

Julia pudisti päätään. ”Olin kukkakaupassa sopimassa huomisen kukka-asetelmista ja tarkistamassa, että kakku-asia oli kunnossa. Oli tavallaan onni, etten ollut täällä, mutta toisaalta, jos olisin ollut täällä, olisin saattanut...” Hän kohautti olkapäitään. ”En tiedä, tunnen syyllisyyttä siitä, etten ollut täällä.”

”Kuinka monta varkaita oli?”

”En itse asiassa tiedä.”

”No, Bernard on varmasti kiitollinen, ettet sinä joutunut vaaraan.”

Conrad painoi nenänsä ikkunalasiin nähdäkseen paremmin työhuoneeseen.

”Kissasi on niin söpö”, Julia sanoi. ”Kulkeeko hän mukanasikaikkiilla?”

”Suurin piirtein.”

”Sanoitko, että hänen nimensä on Conrad? Se on harvinainen nimi kissalle. Miksi annoit hänelle sellaisen nimen?”

”En minä sitä antanut.”

”Oi, onko Conrad rescuekissa?”

”Itse asiassa Conrad se pelasti minut”, Lulu sanoi. Hän kumartui, ja Conrad hyppäsi hänen olkapäilleen. ”Tämä terassi on mahtava”, Lulu kehui vaihtaakseen aihetta, koska ei halunnut kertoa Julialle, että Conrad oli

nimennyt itse itsensä. Lulu oli jo aikoja sitten sopeutunut siihen tosiasiaan, että Conrad osasi puhua, mutta Conrad oli tehnyt selväksi, ettei ollut valmis puhumaan kenellekään muulle. Lulun oli siis luultavasti viisainta pitää asia omana tietonaan.

”Tarkoituksemme oli pitää juhlat täällä sään salliessa”, Julia kertoi. ”Täällä piti olla pöytiä ja telttakatos nurmikolla, mutta tapahtuneen jälkeen...” Hän irvisti eikä päättänyt lausettaan.

”En tiedä. Jos ihmiset kulkisivat sisältä ulos terassille, pahat muistot saattaisivat unohtua.”

”Tuolla kuoli mies, Lulu.”

”Hmm, totta. Mutta eikö tämä ole hyvin vanha talo? Ja entisaikaan ihmiset yleensä kuolivat kotonaan. Täälläkin on luultavasti kuollut monia vuosisatojen aikana.”

”Kiinteistönvälittäjä unohti mainita siitä”, Julia totesi. Hän naurahti. ”Olet oikeassa, tietysti. Meidän täytyy pyyhkiä ikävät muistot mielestämme, ja mikä olisikaan parempi keino kuin juhlat? Katsotaan, mitä mieltä Bernard on.”

Viiksekäs etsivä palaa entistä viekkaampana

Eläköityneen poliisin Lulu Lewisin elämä muuttui, kun kulkukissa Conrad tepasteli hänen jokilaivaansa. Conrad on hyvin erityinen kissa, mutta sen tiedon Lulu pitää visusti itsellään.

Nyt Lulu ja Conrad ovat suunnanneet jokilaivansa kurssin kohti Oxfordia, sillä Lulu on kutsuttu syntymäpäiväjuhliin. Mutta perillä odottavatkin ryöstetty juhlatalo, kuollut vakuutustarkastaja ja vakavasti loukkaantunut päiväsankari. Lulun poliisin vaistot heräävät, ja pian omalaatuinen kaksikko on tappajan jäljillä. Tappajan, joka saattaa iskeä uudelleen...

L. T. Shearerin *Kissa*, joka ratkaisi kolme murhaa jatkaa omaperäistä murhamysteerisarjaa, jossa kulkukissa Conrad kietoo lukijat viekkaasti pehmeän tassunsa ympärille. Miau!

